Članovima Saveta za štampu

Predmet: Odgovor na žalbu Stojana Spasića

U celosti odbacujem navode Stojana Spasića iz Leskovca, iznete u žalbi Savetu za štampu, koja se odnosi na tri teksta objavljena na portalu Jugmedia.

Odgovorno tvrdim da Jugmedia nije prekršila nijednu odredbu Kodeksa novinara Srbije.

Prvi od navedenih tekstova, pod naslovom „Šta da radim? KAKO SE SASLUŠAVA I VEŠTAČI ŽRTVA UMESTO NASILNIKA?“, na koji se Spasić žalio, napisan je posle višemesečnih žalbi njegove rođake i učestalih intervencija policije i Centra za socijalni rad. Žena je u našu redakciju donela dokaze o nizu pretnji koje joj je on mesecima upućivao. Bojala se za svoj život, tvrdeći da je i fizički napada.

Kontaktirala sam nadležne u Centru za socijalni rad i PU Leskovac i njihove izjave navela u tekstu. Potvrdili su mi da su upoznati sa slučajem, da su više puta intervenisali, uključujući privođenja i saslušanja, kao i da je u toku postupak pred Osnovnim javnim tužilaštvom u Leskovcu.

U tom tekstu nisam navela čak ni inicijale rođake Stojana Spasića, niti njegove inicijale. **Reč je o javnom interesu i pravu građana na život bez straha. Cilj je bio i da medijski sadržaj dođe do svih nadležnih organa.**

U Centru za socijalni rad rečeno mi je da je Stojan Spasić ranije bio na lečenju, ali da poslednji izveštaj stručnog lica - psihijatra - ukazuje na to da je on zdrava osoba, svesna svojih postupaka.

Napominjem, takođe, da sam pre objavljivanja teksta danima pokušavala da telefonom stupim u kontakt sa Stojanom Spasićem. Kasnije mi je rekao da je njegov telefon tada bio isključen. Razlog isključenja nisam razumela.

Posle izvesnog vremena, Stojan Spasić je počeo skoro svakodnevno da dolazi ispred redakcije Jugmedie i da od novinara, članova redakcije, traži lično mene - Milicu Ivanović.

Kao glavna i odgovorna urednica, nisam uvek u redakciji. Kada sam se prvi put zatekla tamo za vreme njegovog dolaska, a on bez dozvole ušao u naše ograđeno dvorište, sama sam izašla pred njega. Videla sam uznemirenog mladog čoveka, koji nije mogao da se zadrži na jednom mestu i koji je pričao nepovezano.

Zahvaljujući dugogodišnjem novinarskom iskustvu, nekako sam uspela da ga smirim, razgovarajući s njim i moleći ga da se smiri. U jednom trenutku sam ga čak i zagrlila.

Iz njegove priče, koja je bila veoma konfuzna i usredsređena na njegovu rođaku i navodne nepravilnosti u radu Centra za socijalni rad, shvatila sam da me optužuje što nisam čula i drugu stranu. Ipak, priznao je da u vreme mojih poziva nije bio dostupan.

Tražio je da se „njegova istina“ iznese u novom tekstu. Nije tražio da se ukloni prethodni tekst. Nijednom rečju.

Naravno, pristala sam. Sve što je rekao, a što sam smela da objavim poštujući Kodeks novinara, napisala sam. Pitala sam ga da li želi da se fotografiše za tekst. Pristao je. Pristao je i da mu se objavi fotografija bez zamagljivanja lica. Rekao je: „Neka Leskovčani vide da je moja tetka lagala. Nevin sam i nemam zbog čega da se krijem.“

Ponovo napomin jem da u prethodnom tekstu nisam otkrila ko je teka, a ko rođak.

Uprkos tome, zamaglila sam njegovo lice u najvećoj mogućoj meri, koliko mi je program na računaru dozvoljavao.

Iako smo se uljudno pozdravili, u trenutku kada sam otvarala ulazna vrata redakcije, naglo je promenio ponašanje. Počeo je da skače i preti. Jedna od pretnji glasila je: „Upamtićete me, sve ću vas pobiti.“

Nisam ga tada prijavila policiji. Verovala sam da će se smiriti kada objavim njegovu priču.

Međutim, nedelju dana posle objavljivanja teksta počele su da stižu preteće poruke preko Fejsbuk stranice. Bile su toliko vulgarne da me je sramota da ih ovde navodim, pa u prilogu dostavljam samo jednu od njih.

Pisao je i po tri puta dnevno. Nekada je vulgarne poruke i pretnje upućivao samo meni, a nekada svim članovima redakcije, koristeći izrazito prostačke i seksualno uvredljive izraze, najčešće zahtevajući da mu svi „popušimo“ polni organ, koji je nazivao vulgarnim imenom.

Napominjem da u sedištu redakcije rade i dve mlade novinarke, koje i danas osećaju veliki strah od njega. Zbog tog straha radimo iza zaključane kapije i zaključanih ulaznih vrata redakcije.

Informativni tekst o požaru napisan je na osnovu dojave i potvrde policije. U jednoj od svojih poruka Stojan Spasić je priznao da je bacio pikavac i da je tako došlo do požara.

Nažalost, taj deo prepiske nisam sačuvala jer smo ga na kraju blokirale zbog svakodnevnog stresa izazvanog njegovim porukama. Kada sam, za potrebe pisanja ovog odgovora na žalbu, deblokirala njegov profil, videla sam da su sve poruke obrisane.

Sve te poruke, sa pretnjama i vulgarnostima, uključujući i onu u kojoj je bila moja fotografija preuzeta sa mog profila, uz pretnju da će se naći na porno-sajtu, predali smo policiji. Policija ih je prosledila Osnovnom javnom tužilaštvu, koje je potom vodilo postupak pred Osnovnim sudom.

Stojan Spasić je na suđenje doveden iz zatvora, u pratnji policije, jer je, kako nam je kasnije rečeno, izdržavao kaznu zbog pretnji drugoj osobi. Kome je pretio, nije nas zanimalo.

U našem slučaju pravosnažno je osuđen na kaznu zatvora od šest meseci.

Stojan Spasić nikada nije Jugmedii uputio zvaničan zahtev za uklanjanje tesktova sa portala. Moguće je da je takav zahtev napisao u nekoj od poruka kroz preteće poruke, ali smo ga na kraju blokirali.

Čim smo dobili njegovu žalbu od Saveta za štampu, savetovano nam je da pokušamo da postignemo dogovor ili da uklonimo tekstove.

Tekstove smo odmah uklonili sa portala i sa Fejsbuka, gde se automatski dele nakon objavljivanja na portalu.

Nažalost, pre brisanja nismo napravili snimke ekrana svih tekstova, osim jednog, koji smo ranije sačuvali. Verujem da ih Stojan Spasić poseduje.

U prilogu:

1. Jedna poruka Stojana Spasića
2. Tekst: „Šta da radim? KAKO SE SASLUŠAVA I VEŠTAČI ŽRTVA UMESTO NASILNIKA?“
3. Presuda Stojanu Spasiću

Milica Ivanović

Autorka tekstova i glavna i odgovorna urednica portala

JUGMEDIA